

Tâm tĩnh lặng thì lòng người sẽ được an yên

Đời người không ai tránh khỏi vòng tròn "Sinh - lão- bệnh- tử", cũng khó có ai từ bỏ được "Hi – nộ – ái – ố", "Tham – sân – si"...

Con người sinh ra và sống trên đời là để trả nợ trần gian, trả hết nợ thì trở về với cát bụi mà thôi.

Thế giới có hàng tỉ người nên gặp được nhau đã là duyên rồi, cho dù có những người đến mang cho ta niềm vui, người thì mang lại cho ta nỗi buồn, người lại đem đến yêu thương hay oán hận... cho dù họ là ai đi nữa, họ đã đem đến cho ta những gì thì ta cũng nên cảm ơn họ... Cảm ơn vì đã cho ta được nếm trải mọi lẽ trên đời.

Nếu có ai đó phạm lỗi đến ta thì ta cũng nên rộng lòng tha thứ và yêu thương. Vì hồn ta bất diệt thì hồn người cũng bất diệt. Dù rằng ta biết sau mỗi "vết thương" thì đều để lại sẹo, tuy không còn rỉ máu như ngày nào nhưng vẫn còn mưng mủ và nhói đau khi trái gió trở trời.

Tâm không đủ tĩnh – hồn không đủ trong nên trong trái tim mỗi người đều còn chứa đựng một góc khuất. Góc khuất của những cái chỉ còn là hoài niệm để mỗi khi "trái gió trở trời" thì nó lại nhói đau. Nếu bình tâm trở lại thì biết đâu một ngày nào đó góc khuất ấy sẽ được chiếu sáng và khi "bão tố" có kéo về ta vẫn đứng thật vững vẫy thôi.

Tâm có tĩnh thì tự khắc lòng người sẽ an yên...

Sưu tầm